

ГЛАВА VI.

Въ онова време тѣри рече те си "Ирвдъ царь да сотвори зло на нѣкои ѿ цѣрква та.

2 И оуби Іаквва брата Іуаннова со сакла.

3 И като видѣ защо ѣ оугодно (това) на Іудѣе те притѣри да фане и Петра (и кѣха тогава дни ѿпрѣсночни).

4 Когото като фана, тѣри въ темница та, и предаде го на шестнаесе дѣшъ воины да го вѣрдатъ и имаше намѣреніе послѣ по пасха та да го изведе предъ народатъ.

5 И така Петра вѣрдеха въ темница та: а цѣрква та се молеше Бгѣ непрестанно за него.

6 И когато искаше "Ирвдъ да го изведе (предъ народатъ) въ тѣа нощь Петра спаваше по междѣ два воины, акованъ съ двѣ вериги, и стражи те вѣрдеха предъ враты те темничны.

7 И ѣто Яггль Господень се гви, и свѣтъ ѿ свѣтъ темница та: и като вѣтна Петра въ рекра та, вдигна го, и рече: стани скоръ. и спаднаха му вериги, те ѿрече те.

8 И рече му Яггль: ѿпашисе, и ѿвѣиси аѣща та. и (той) направил така. и рече му: а клеи си дрѣха та, и вжви по мене.

9 И излѣзе вжнъ, и вжрвѣше слѣдъ негъ: и незнаеше че ѣ истина това што кѣваше ѿ Ягглатъ, но мѣслеше че види (нѣкое) видѣніе.

10 И като преидоха пѣрвата стража и вѣтора та, доидоха до желѣзни те врата, които вѣдатъ въ градъ та, които имъ се ѿвориха ѿ само себе: и като излѣзоха и заминаха една оулица, жкѣ ѿтжпи ѿ негъ Яггль.

11 Тогавъ Петра доидѣ въ себе си, и рече: сегѣ воистинно знамъ, защо прати Бгѣ Яггльа своего, и изкави ме ѿ рече те "Ирвдовъ, и ѿ сичка та надежда (што) имаше народо Іудейскій.

12 И като размисли добре, доидѣ въ кѣща та на Маріа майка та Іуаннова, който се наричеше Марко, гдѣто кѣха мнозина собрани и молехасе Бгѣ.

13 И като почкѣ Петра на порта та дворѣва, излѣзе една слѣгина име то и рѣда, да послѣша кой ѣ:

14 И като позна Петро, вшатъ гласъ, ѿ радость не ѿвори порта та, но ѿтжрчѣ внѣтре и казѣ защо Петра стои вжнъ предъ порта та.

15 А они и рекоха: а да ли си; но она подтврждаваше защо ѣ така. А они говореха: това ѣ Яггль му.